Eptir minni tölun, sögð hjer þessi saga.

Sagan af Flóres og Blankiflúr.

1. Felix hètir konúngur heiðinn í
borg þeirri, er Alfeles heitir, rí-
kur af fje og liði: hann var heiðinn;
hann bauð út leiðángri og herskipunum
og fór til Jakobs-lands, að brenna og
bella, og herja á kristna menn; en han-
n var þar sex vikur með lið sitt, og
var eingji sá dagur að hann reið ekki á
land uppi, brendi borgir, rændi fje og
flutti til skipa; 30. rasta stóð hvorki
borg nje kastali: ekki gó þar hundur
nje hani gól, svo hræddu þeir eitt allt; en
þá vildi konúngur heim fara, og bauð að
skipin skyldi öll, og kallaði til sín einn
jall og vakkara riddara, bað þá hrukkleið
ast: og fara upp til vegsins og setjið
pjílagrímunum, en eiga mennum láta kla-
da skipin á meðan: þeir gjörðu svo, fóru
á veiginn uppi, en sá vegur lá yfir fjall
eitt og sáu víður þeir í fjallið á sljettunni
hvar pjílagrímar fóru í þann sama veg;
og þegar þeir fundust, urðust gjásnar-
menn á þá og sigruðust á þeim, því að sverð
þeirra bitu betur en gjikshapir pjíla
grímanna. En í þeirra ferð var einn röst-
ur riddari, fríður og kurteis; en hann
hafði heitið ferð sinni til hins heilaga Ja-
kobs kastala, og hafði hann með sjer
dóttur sína ófrjetta, því að hún vildi efna
heit bónda síns, því hann var andaður;
hennar faðir vildi heldur deija með sæmd
en gjefast í vald óvina sinna; en þeir
drápu hann, og tóku síðan konuna, og kei-
ddu síðan nauðuga til skipa; og er þeir ko-
mu þar, þá gáfu þeir hana konúnginum,
og hann sá fast á hana, og þóttist hann
það með sjer kjenna, að hún mundi vera
góðra manna, og sagði að hann skyldi gje-
fa hana drotníngu, en hann kjenni henni
því að hún bað mig gjefa sjer eina kri-
stna konu, er jeg kjenni aptur. —